A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2019. július 10.*

„Előzetes döntéshozatal – EGK–Törökország társulási megállapodás – 1/80 határozat – 13. cikk – *Standstill* klauzula – Házastárssal történő családegyesítés – Új korlátozás – Közérdeken alapuló nyomós indok – Sikeres beilleszkedés – A migrációs hullámok hatékony kezelése – Arányosság”

A C-89/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Østre Landsret (keleti fellebbviteli bíróság, Dánia) a Bírósághoz 2018. február 8-án érkezett, 2018. január 24-i határozatával terjesztett elő az

**A**

és

az **Udlændinge- og Integrationsministeriet**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese (előadó), C. Toader, A. Rosas és M. Safjan bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: R. Şereş tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2018. december 13-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– A képviseletében T. Ryhl és C. Friis Bach Ryhl advokater,

– a dán kormány képviseletében J. Nymann-Lindegren és M. Wolff, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: R. Holdgaard advokat,

– az Európai Bizottság képviseletében M. Van Hoof, D. Martin és L. Grønfeldt, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. március 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: dán.

meghozta a következő

## Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 társulási tanácsi határozat 13. cikkének az értelmezésére irányul. A Társulási Tanácsot az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulás létrehozásáról szóló, egyrészről a Török Köztársaság, másrészről az EGK tagállamai és a Közösség által 1963. szeptember 12-én Ankarában aláírt, a Közösség nevében az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozattal (HL 1964. 217., 3685. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 11. kötet, 10. o., a továbbiakban: társulási megállapodás) megkötött, jóváhagyott és megerősített megállapodás hozta létre.

2 E kérelmet az A és az Udlændinge- og Integrationsministeriet (a külföldiekért és az integrációért felelős minisztérium, Dánia), korábban Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration (menekültügyi, bevándorlási és integrációügyi minisztérium) között a dániai tartózkodási engedély családegyesítés címén történő megszerzése érdekében A által benyújtott kérelem említett minisztérium általi elutasítása tárgyában folyamatban lévő eljárás keretében terjesztették elő.

## Jogi háttér

### *Az uniós jog*

#### *Társulási megállapodás*

3 A társulási megállapodás 2. cikkének (1) bekezdéséből következően e megállapodás célja a szerződő felek közötti kereskedelmi és gazdasági kapcsolatok folyamatos és kiegyensúlyozott megerősítésének elősegítése, annak teljes mértékű figyelembevételével, hogy biztosítani kell a török gazdaság gyorsuló fejlődését, továbbá javítani kell a török lakosság foglalkoztatási szintjét és életkörülményeit.

4 A társulási megállapodás 12. cikke értelmében „[a] Szerződő Felek megállapodnak abban, hogy az [EK 39.], [EK 40.] és [EK 41.] cikk szolgál iránymutatásul a munkavállalók Szerződő Felek közötti szabad mozgása fokozatos biztosításának megvalósításához” [nem hivatalos fordítás].

#### *Az 1/80 határozat*

5 Az 1/80 határozat 13. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A Közösség tagállamai és Törökország nem vezethetnek be új korlátozásokat a területükön – a tartózkodást és foglalkoztatást illetően – jogilag rendezett helyzetben lévő munkavállalók és családtagjaik munkavállalási feltételeire vonatkozóan.” [nem hivatalos fordítás]

6 E határozat 14. cikke értelmében:

„(1) E rész rendelkezéseit a közrend, a közbiztonság és a közegészségügy által indokolt korlátozásokra is figyelemmel kell alkalmazni.

(2) E rész rendelkezései nem érintik a nemzeti jogszabályokból vagy a Törökország és a Közösség tagállamai között létrejött kétoldalú egyezményekből származó jogokat és kötelezettségeket, amennyiben azok az állampolgáraik számára kedvezőbb szabályokat állapítanak meg.” [nem hivatalos fordítás]

### *A dán jog*

7 Az Udlændingeloven (a külföldiekről szóló törvény) alapügyben alkalmazandó változatának 9. §-a értelmében:

„(1) Kérelemre tartózkodási engedély adható ki:

1. annak a 24 év feletti nem dán állampolgárnak, aki egy Dániában állandó lakóhellyel rendelkező, 24 év feletti személlyel házasságban vagy tartós élettársi kapcsolatban él és vele közös tartózkodási hellyel rendelkezik, ha

[…]

d) az elmúlt három évet meghaladó időszakban állandó tartózkodási engedéllyel rendelkezett Dániában

[…]

(7) A többek között a családi otthon egységével kapcsolatos különösen nyomós indok hiányában, az (1) bekezdés 1. pontjának b–d) alpontja […] alapján tartózkodási engedély csak akkor adható meg, ha a házastársak vagy az élettársak összességében jobban kötődnek Dániához, mint valamely más országhoz.”

8 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a külföldiekről szóló törvény 9. §-a (7) bekezdésének előkészítő munkáiból kitűnik, hogy annak értékelése során, hogy a házastársak vagy az élettársak erősebben kötődnek-e Dániához, mint valamely más országhoz, a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoknak a rendelkezésükre bocsátott valamennyi információt figyelembe kell venniük.

9 Az említett hatóságoknak mérlegelniük kell egyrészt a családegyesítő Dániához kötődését, másrészt pedig a házastárs vagy élettárs származási országához való kötődését. Figyelembe kell venniük a családegyesítőnek a házastárs származási országához való kötődését is.

10 Konkrétabban, a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoknak figyelembe kell venniük többek között a házastársak származási országukban való tartózkodásának időtartamát és természetét, a házastársak Dániában fennálló családi kapcsolatait, a származási országban fenntartott családi kapcsolatokhoz viszonyítva, a házastársak nyelvismeretét, valamint a házastársaknak a Dániához vagy valamely más államhoz való tanulmányi vagy szakmai szempontú kötődését.

### Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

11 Az alapeljárás felperese, A Törökországban született török állampolgár, aki 1983. május 24-én összeházasodott a szintén török állampolgárságú B-vel. A házaspárnak négy gyermeke született Törökországban, mielőtt 1998. június 24-én felbontották a házasságukat.

12 1999. január 7-én B összeházasodott egy Dániában lakóhellyel rendelkező német állampolgárral. B – uniós polgár házastársaként – 1999. július 6-tól tartózkodási engedéllyel rendelkezett Dániában. 2006. április 27-én huzamos tartózkodási engedélyt kapott az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 2004. L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) átültető dán rendelkezések alapján.

13 Az A és B házasságából született négy gyermek szintén rendelkezik dániai tartózkodási engedéllyel a B-vel való családegyesítés jogcímén.

14 2009. június 25-én felbontották B-nek és német állampolgárságú házastársának a házasságát. Ezt követően 2009. augusztus 28-án Dániában B ismét összeházasodott A-val. 2009. szeptember 3-án A – a B-vel kötött házassága címén, amely utóbbi személy e tagállamban munkavállaló – dániai tartózkodási engedély iránti kérelmet nyújtott be az Udlændingestyrelsenhez (dán bevándorlási hivatal, Dánia, korábban: Udlændingeservice).

15 A 2010. május 26-i határozatával a dán bevándorlási hivatal a külföldiekről szóló törvény 9. §-ának rendelkezéseivel összhangban elutasította ezt a kérelmet.

16 A 2010. szeptember 30-i határozatával a külföldiekért és az integrációért felelős minisztérium elutasította a 2010. május 26-i határozattal szemben A által benyújtott fellebbezést azzal az indokkal, hogy A és B nem tett eleget a külföldiekről szóló törvény 9. §-ának (7) bekezdésében szereplő feltételnek. E minisztérium szerint ugyanis A és B erősebben kötődött Törökországhoz, mint Dániához.

17 Konkrétabban, a külföldiekért és az integrációért felelős minisztérium többek között rámutatott arra, hogy A és B Törökországban született és nőtt fel, valamint ott is járt iskolába. Emellett hosszú ideig az említett harmadik államban éltek a családjukkal, és ezen időszak során négy gyermekük született.

18 2014. március 10-én A a Retten i Aalborg (aalborgi elsőfokú bíróság, Dánia) előtt keresetet indított a külföldiekért és az integrációért felelős minisztérium 2010. szeptember 30-i határozatának megsemmisítése iránt, családegyesítési kérelmének ismételt vizsgálatát kérve. Az ügyet 2014. május 26-án a Københavns Byret (koppenhágai körzeti bíróság, Dánia) elé utalták, amely 2016. december 14-én a kérdést előterjesztő bíróság elé utalta azt, mivel a nemzeti jog feljogosítja az elsőfokú bíróságokat, hogy az elvi kérdéseket felvető ügyeket utalják a fellebbviteli bíróságok elé annak érdekében, hogy azok első fokon hozzanak határozatot.

19 A kérdést előterjesztő bíróság lényegében úgy véli, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti intézkedés az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett „új korlátozásnak” minősül. E bíróság ugyanakkor rámutat arra, hogy a Bíróság többek között a 2016. április 12-i Genc ítélet alapjául szolgáló ügyben (C-561/14, EU:C:2016:247) már kimondta, hogy az e rendelkezés értelmében vett „új korlátozásokat” igazolhatják a közérdeken alapuló nyomós indokok, így például az arra irányuló célkitűzés, hogy biztosítsák a harmadik állambeli állampolgárok fogadó tagállamban történő sikeres beilleszkedését, feltéve hogy ezen indokok alkalmasak a törvényes cél elérésének biztosítására, és nem lépik túl az annak eléréséhez szükséges mértéket.

20 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az alapügyben szóban forgó, a hatáskörrel rendelkező hatóságok által alkalmazott nemzeti intézkedés arányos-e a megvalósítani kívánt céllal.

21 E körülmények között az Østre Landsret (keleti fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Amennyiben a házastársak közötti családegyesítésre olyan »új korlátozásokat« vezettek be, amelyek első ránézésre sértik [az 1/80 határozat 13. cikkében foglalt] »standstill« klauzulát, és ezeket a korlátozásokat az Európai Unió Bíróságának a 2016. április 12-i Genc ítéletében (C-561/14, EU:C:2016:247) és 2014. július 10-i Dogan ítéletében (C-138/13, EU:C:2014:2066) elismert »sikeres beilleszkedéssel« kapcsolatos megfontolások igazolják, egy olyan szabály, mint a külföldiekről szóló dán törvény […] 9. §-ának 7) bekezdése – amely szerint egyebek mellett a Dániában tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár és annak házastársa közötti családegyesítés

általános feltétele az, hogy a pár erősebben kötődjön Dániához, mint Törökországhoz – úgy tekintendő-e, hogy »azt valamely közérdeken alapuló kényszerítő ok indokolja, alkalmas a törvényes cél elérésének biztosítására, és nem lépi túl az annak eléréséhez szükséges mértéket«?

2) Az 1. kérdésre adott igenlő válasz esetén, aminek eredményeként a kötődésre vonatkozó feltétel általában alkalmasnak minősül arra, hogy a beilleszkedésre irányuló célkitűzés megvalósulását biztosítsa, lehetséges-e a korlátozás tesztjének és az arányosság követelményének megsértése nélkül

[a)] olyan gyakorlat alkalmazása, amely alapján, amennyiben a tagállamban tartózkodási engedéllyel rendelkező házastárs (a családegyesítő) először 12–13 évesen vagy később érkezett Dániába, a családegyesítő e tagállamhoz való kötődésének értékelése során jelentős súllyal esnek latba a következő körülmények:

– az illető vagy körülbelül 12 évig hosszú távon jogszerűen tartózkodott a tagállamban;

– vagy a tagállamban tartózkodott és állandó munkaviszonya volt a tagállamban, amely jelentős kapcsolatot és a tagállam nyelvén való kommunikációt is jelentett a munkatársakkal és az ügyfelekkel, és amely jelentős megszakítások nélkül legalább négy vagy öt évig fennállt;

– vagy oly módon tartózkodott a tagállamban és rendelkezett ott állandó munkaviszonnyal, hogy az nem jelentett jelentős kapcsolatot és a tagállam nyelvén való kommunikációt a munkatársakkal és az ügyfelekkel, és amely jelentős megszakítások nélkül legalább hét vagy nyolc évig fennállt;

[b)] olyan gyakorlat alkalmazása, amely alapján a kötődésre vonatkozó követelmény teljesülése ellen szól, ha a családegyesítő jelentős köteléket tartott fenn a hazájával, a hazájába való gyakori vagy hosszabb látogatások formájában, míg a rövidebb vakáció vagy oktatási célú tartózkodás nem szól az engedély megadása ellen;

[c)] olyan gyakorlat alkalmazása, amely alapján erőteljesen a kötődésre vonatkozó feltétel teljesülése ellen szól, ha az úgynevezett »házas, elvált, majd újraházasodott« helyzet áll fenn?”

## Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

### *Az első kérdésről*

22 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az 1/80 határozat 13. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az a nemzeti intézkedés, amely az adott tagállam területén jogszerűen tartózkodó török munkavállaló és a házastársa közötti családegyesítést ahhoz a feltételhez rendeli, hogy a házastársak erősebben kötődjenek e tagállamhoz, mint valamely harmadik államhoz, az e rendelkezés értelmében vett „új korlátozásnak” minősül, és amennyiben igen, ezen intézkedést igazolhatja-e a harmadik állambeli állampolgárok érintett tagállamban történő sikeres beilleszkedésének biztosítására irányuló célkitűzés.

23 E tekintetben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az 1/80 határozat 13. cikkében kimondott *standstill* klauzula általános jelleggel tiltja minden olyan új belső intézkedés bevezetését, amelynek az lenne a célja vagy hatása, hogy a munkavállalók szabad mozgásának az ország területén történő, török állampolgár általi gyakorlását azon feltételeknél korlátozóbb feltételeknek vesse alá, mint amelyek az említett határozatnak az érintett tagállam vonatkozásában történt hatálybalépése időpontjában irányadók voltak (2017. március 29-i Tekdemir ítélet, C-652/15, EU:C:2017:239, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 A jelen esetben nem vitatott, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti intézkedést, azaz a külföldiekről szóló törvény 9. §-ának (7) bekezdését az 1/80 határozat Dániában történő hatálybalépésének időpontja után vezették be, és a családegyesítés tekintetében e rendelkezés – az 1/80 határozat említett tagállamban való hatálybalépésekor alkalmazandó feltételekhez képest –megszigorította a Dánia területére való első belépés feltételeit az e tagállamban jogszerűen tartózkodó török állampolgárok házastársai tekintetében.

25 A Bírósághoz benyújtott ügyiratokból egyébiránt kitűnik, hogy B Dániában dolgozó török munkavállaló, akinek az élettársa, A csatlakozni kíván hozzá e tagállamban. Amint az lényegében a jelen ítélet 15. és 16. pontjából kitűnik, a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok a külföldiekről szóló törvény 9. §-ának (7) bekezdése alapján elutasították a családegyesítés iránt A által benyújtott kérelmet.

26 Mivel B – mint Dánia munkaerőpiacába már rendesen beilleszkedett munkavállaló – helyzete egy gazdasági szabadsághoz, a jelen esetben a munkavállalók szabad mozgásához kapcsolódik, meg kell állapítani, hogy az ilyen helyzet az 1/80 határozat 13. cikkének hatálya alá tartozik (2016. április 12-i Genc ítélet, C-561/14, EU:C:2016:247, 36. pont).

27 Következésképpen kizárólag az érintett tagállamban lakóhellyel rendelkező munkavállalónak, azaz a jelen esetben B-nek a helyzetére kell hivatkozni annak meghatározása során, hogy az 1/80 határozat 13. cikkében foglalt *standstill* klauzula értelmében el kell-e tekinteni egy olyan nemzeti intézkedés alkalmazásától, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amennyiben bebizonyosodik, hogy ezen intézkedés sérti e személy azon szabadságát, hogy e tagállamban keresőtevékenységet folytasson (lásd ebben az értelemben: 2016. április 12-i Genc ítélet, C-561/14, EU:C:2016:247, 37. pont).

28 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy az érintett tagállamban jogszerűen tartózkodó török munkavállalók családegyesítésére vonatkozó feltételeket az 1/80 határozat e tagállamban történő hatálybalépésének időpontjában alkalmazandó feltételekhez képest szigorító nemzeti szabályozás az e határozat 13. cikke értelmében vett, a munkavállalók szabad mozgásának az említett török munkavállalók által az említett tagállamban való gyakorlását érintő „új korlátozásnak” minősül (2018. augusztus 7-i Yön ítélet, C-123/17, EU:C:2018:632, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Ez azért van így, mert valamely török állampolgár arra vonatkozó döntését, hogy valamely tagállamban tartós gazdasági tevékenység folytatása céljából letelepedjen, negatívan befolyásolhatja, ha az említett tagállam jogszabályai megnehezítik vagy lehetetlenné teszik a családegyesítést, aminek következtében az említett állampolgárnak adott esetben választania kell az érintett tagállamban folytatott tevékenysége és a törökországi családi élete között (lásd ebben az értelemben: 2018. augusztus 7-i Yön ítélet, C-123/17, EU:C:2018:632, 61. és 62. pont).

30 A jelen esetben, amint arra a főtanácsnok az indítványának 15. pontjában rámutatott, az alapügyben szóban forgó nemzeti intézkedés azzal, hogy szigorítja a dán munkaerőpiacon szabályszerűen dolgozó török munkavállaló házastársa családegyesítés céljából történő belépésének feltételeit, az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett, a munkavállalók érintett tagállambeli szabad mozgásának B általi gyakorlására vonatkozó „új korlátozásnak” minősül.

31 Márpedig, amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, az olyan korlátozás, amelynek az lenne a célja vagy a hatása, hogy a török állampolgárok számára a munkavállalók nemzeti területen való szabad mozgásának gyakorlását az 1/80 határozat hatálybalépésekor alkalmazandóknál szigorúbb feltételeknek veti alá, tilos, kivéve ha az az e határozat 14. cikkében említett korlátozások körébe tartozik, vagy azt valamely közérdeken alapuló nyomós ok indokolja, azaz alkalmas a kitűzött törvényes cél elérésének biztosítására, és nem haladja meg az annak eléréséhez szükséges mértéket (2018. augusztus 7-i Yön ítélet, C-123/17, EU:C:2018:632, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 E tekintetben nem vitatott, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti intézkedés nem tartozik az 1/80 határozat 14. cikke szerinti korlátozások körébe.

33 A kérdést előterjesztő bíróság rámutat arra, hogy a külföldiekről szóló törvény 9. §-ának (7) bekezdése által megvalósítani kívánt célkitűzés a harmadik állambeli állampolgárok Dániában történő sikeres beilleszkedésének biztosítására irányul. A dán kormány szerint az alapügyben szóban forgó nemzeti intézkedés szintén a migrációs hullámok hatékony kezelésére irányuló célkitűzést követ.

34 Ami először is a sikeres beilleszkedés biztosítására irányuló célkitűzést illeti, a Bíróság már kimondta, hogy az ilyen célkitűzés – a beilleszkedéssel kapcsolatos intézkedések uniós jogon belüli jelentőségére tekintettel – az 1/80 határozat 13. cikkének alkalmazása tekintetében közérdeken alapuló kényszerítő indokot képezhet (2016. április 12-i Genc ítélet, C-561/14, EU:C:2016:247, 55. és 56. pont).

35 Ezért meg kell vizsgálni, hogy a külföldiekről szóló törvény 9. §-ának (7) bekezdése, amely a Dánia területén jogszerűen tartózkodó török munkavállaló és a házastársa közötti családegyesítést ahhoz a feltételhez köti, hogy e házastársak erősebben kötődjenek e tagállamhoz, mint valamely harmadik országhoz, alkalmas-e az elérni kívánt célkitűzés elérésére, és nem lépi-e át az annak eléréséhez szükséges mértéket.

36 E tekintetben azzal kapcsolatban, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti intézkedés megfelelő-e az elérni kívánt célkitűzés megvalósítására, meg kell állapítani, hogy az említett intézkedés szerint a Dániában jogszerűen tartózkodó török munkavállaló házastársának e tagállamban történő sikeres beilleszkedése nem biztosítható abban az esetben, ha e házastársak erősebben kötődnek valamely harmadik államhoz, mint Dániához.

37 Márpedig, mivel azok a kapcsolatok, amelyeket mind a már Dánia területén tartózkodó házastárs, mind az alapeljárás felperese a harmadik állammal tart fenn, csak csekély mértékben befolyásolják az utóbbi személy Dániában történő sikeres beilleszkedésének az esélyeit, az alapügyben szóban forgó nemzeti intézkedés a családegyesítés címén benyújtott tartózkodási engedély iránti kérelem vizsgálatának szakaszában nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy nem lenne biztosított a kérelmező Dániában való sikeres beilleszkedése.

38 Amint arra ugyanis a főtanácsnok az indítványának 31. pontjában rámutatott, az említett intézkedés nem teszi lehetővé a Dániában jogszerűen tartózkodó török munkavállaló házastársának, vagy a házastárs és az említett munkavállaló alkotta pár e tagállamban történő beilleszkedésével kapcsolatos kilátások értékelését.

39 A jelen esetben a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok megállapították, hogy B szorosabb kapcsolatokat ápolt Törökországgal, mint Dániával. Márpedig meg kell állapítani, hogy B a dán munkaerőpiacon szabályszerűen beilleszkedett török munkavállaló, aki a gyermekeivel több év óta jogszerűen tartózkodik e tagállamban. Ebből következik, hogy a török állampolgárok származási államukkal fenntartott kapcsolatai nem korlátozhatják az ezen állampolgárok beilleszkedésével kapcsolatos kilátásokat, mivel az említett harmadik állammal, illetve a befogadó tagállammal fennálló kapcsolatok nem zárják ki kölcsönösen egymást.

40 Ezenfelül egyrészt a külföldiekről szóló törvény 9. §-ának (7) bekezdése nem tartalmaz a beilleszkedésre irányuló egyetlen olyan intézkedést sem, amely javíthatná a Dániában jogszerűen tartózkodó török munkavállaló házastársának – aki e munkavállalóhoz kíván csatlakozni e tagállamban – beilleszkedéssel kapcsolatos kilátásait.

41 Másrészt a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy a külföldiekről szóló törvény 9. §-ának (7) bekezdésében támasztott feltétel hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok általi értékelése szétszórt és pontatlan szempontokon nyugszik, ami egymástól eltérő és kiszámíthatatlan gyakorlatokhoz vezet, ezzel sértve a jogbiztonság elvét.

42 Ebből következik, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti intézkedés nem alkalmas a harmadik állambeli állampolgárok Dániában való sikeres beilleszkedésének biztosítására irányuló célkitűzés megvalósítására.

43 Másodszor, ami a migrációs hullámok hatékony kezelésére irányuló, a dán kormány által hivatkozott célkitűzést illeti, a Bíróság már kimondta, hogy az ilyen célkitűzés közérdeken alapuló nyomós indokot képezhet, amely igazolhatja az 1/80 határozat 13. cikkének értelmében vett új korlátozást (2017. március 29-i Tekdemir ítélet, C-652/15, EU:C:2017:239, 39. pont).

44 Az említett kormány az írásbeli észrevételeiben ugyanis kifejtette, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti intézkedés alkalmas a migrációs hullámok hatékony kezelésére irányuló célkitűzés biztosítására, mivel ezen intézkedés révén a házastársakkal történő családegyesítés azokra az esetekre korlátozható, amikor a tartózkodási engedély kérelmezője nagyobb valószínűséggel tud beilleszkedni Dániában.

45 Márpedig a jelen ítélet 37. és 38. pontjából kitűnik, hogy az említett intézkedés nem teszi lehetővé a dániai családegyesítés címén tartózkodási engedély iránti kérelmet benyújtó személy beilleszkedési kilátásainak értékelését.

46 E körülmények között az alapügyben szóban forgó intézkedés nem alkalmas a migrációs hullámok hatékony kezelésére irányuló célkitűzés megvalósításának biztosítására.

47 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1/80 határozat 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az a nemzeti intézkedés, amely az adott tagállam területén jogszerűen tartózkodó török munkavállaló és a házastársa közötti családegyesítést ahhoz a feltételhez rendeli, hogy a házastársak erősebben kötődjenek e tagállamhoz, mint valamely harmadik államhoz, az e rendelkezés értelmében vett „új korlátozásnak” minősül. Az ilyen korlátozás nem igazolt.

### *A második kérdésről*

48 Az első kérdésre adott válaszra tekintettel a második kérdésre nem szükséges válaszolni.

## A költségekről

49 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

**Az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulást létrehozó megállapodásban – amelyet 1963. szeptember 12-én Ankarában írt alá egyrészről a Török Köztársaság, másrészről az EGK tagállamai és a Közösség, és amelyet a Közösség nevében az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozattal kötöttek meg, hagytak jóvá és erősítettek meg – létrehozott társulási tanács által elfogadott 1980. szeptember 19-i 1/80 határozat 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az a nemzeti intézkedés, amely az adott tagállam területén jogszerűen tartózkodó török munkavállaló és a házastársa közötti családegyesítést ahhoz a feltételhez rendeli, hogy a házastársak erősebben kötődjenek e tagállamhoz, mint valamely harmadik államhoz, az e rendelkezés értelmében vett „új korlátozásnak” minősül. Az ilyen korlátozás nem igazolt.**

Aláírások